

«Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία»

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, θεολόγος

Ο Κύριος, ο οποίος καλείται στην ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε να θεραπεύσει έναν δαιμονιζόμενο νέο, πρωτίστως εξετάζει την πίστη του πατέρα του ο οποίος ζητά την θεραπεία, διότι η πίστη είναι προϋπόθεση για το θαύμα. Όταν όμως ερωτάται από τους μαθητές του γιατί δεν μπόρεσαν και εκείνοι να θεραπεύσουν το νέο από το δαιμόνιο, ο Ιησούς δεν απαντά εξ αιτίας της αδύναμης πίστης τους όπως θα ήταν αναμενόμενο, αλλά εξ αιτίας της απουσίας δύο βασικών για την περίπτωση προϋποθέσεων. Της προσευχής και της νηστείας. Και τούτο διότι όπως θα τονίσουν οι πατέρες της εκκλησίας η μεν προσευχή είναι η δύναμις του ουρανού η δε νηστεία η δύναμις της ψυχής.

Η νηστεία και η προσευχή είναι δύο στύλοι της πίστεως. Είναι δύο φωτιές, οι οποίες καίνε τα πονηρά πνεύματα. Με τη νηστεία καθαρίζονται τα δοχεία του σώματος και της ψυχής από το δυσώδες περιεχόμενό τους, από τα εγκόσμια πάθη και την κακία. Με την προσευχή προσελκύουμε στο κεκαθαρμένο δοχείο της καρδιάς τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Ο Κύριος εκφράζει το μεγάλο του παράπονο: «ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;[1]» Είναι σα να έλεγε όχι μόνο στα πλήθη, αλλά περισσότερο στον πατέρα του νέου: Επειδή εσύ είσαι άπιστος, γίνεσαι αιτία να μη θεραπευτεί το παιδί σου. Κι όταν κατόπιν ο τσακισμένος από τη θλίψη πατέρας λέει στον Κύριο, εάν μπορείς να κάνεις κάτι, βοήθησέ μας, ὁ Κύριος και πάλι τον διορθώνει και τον ελέγχει λέγοντας: «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι[2]». Ἦθελε να δείξει και πάλι ὅτι η κλονισμένη πίστη του ήταν το εμπόδιο στο θαύμα.«Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῆ ἀπιστίᾳ[3]». Βοήθησέ με να απαλλαγώ από την ολιγοπιστία μου, και αναπλήρωσε εσύ την ἔλλειψη της πίστεώς μου.

Το πονηρό δαιμόνιο μόλις είδε τον Κύριο, με το βλέμμα του νέου, μέσα στον οποίον βρισκόταν, αμέσως καταλήφθηκε από σατανική μανία, επειδή αντιλήφθηκε ὅτι θα αναγκαζόταν να εγκαταλείψει το θύμα του. Και τότε προκάλεσε έντονους σπασμούς στο νέο. Αφού έπεσε κατά γης, κυλιόταν και άφριζε από το στόμα του. Σκόπιμα επέτρεψε ο Κύριος στο νέο την τελευταία αυτή δοκιμασία, για να αντιληφθούν και ο πατέρας και οι άλλοι παρευρισκόμενοι πόσο οι δαίμονες

φοβούνται την δύναμή Του.

Απορημένοι οι μαθητές για τον λόγο που δεν κατάφεραν να εκβάλουν το δαιμόνιο «ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό[4]». Ο Ιερὸς Χρυσόστομος λέει «εμοὶ δοκοῦσιν αγωνιὰν καὶ δεδοικέναι, μήποτε τὴν χάριν, ἣν ἐπιστεύθησαν, ἀπώλεσαν[5]». Νομίζω, λέει, ὅτι κυριεύθηκαν ἀπὸ αγωνία καὶ φόβο, μήπως ἔχασαν τὴν χάρη καὶ τὴν δύναμη, που ὁ Κύριος τοὺς εἶχε ἐμπιστευθεὶ νωρίτερα, νὰ ἐκβάλλουν δαιμόνια. Καὶ ὁ Κύριος τοὺς ἀπάντησε με παρρησία «διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν[6]».

Είδαμε ὅτι ἡ ἀπιστία τοῦ πατέρα καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν Αποστόλων προκάλεσαν τὴν οργὴ τοῦ Χριστοῦ, πόση ἀγανάκτηση θὰ προκαλεῖ στον Ἰησοῦ ἡ σημερινή κατάσταση τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ὕστερα ἀπὸ τόσα θαύματα, μετὰ ἀπὸ τόσους μάρτυρες, νεομάρτυρες, μετὰ ἀπὸ τόσες θεοσημεῖες ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμαστε αἰχμάλωτοι τῶν παθῶν μας, νὰ εἴμαστε ὑπόδουλοι τῶν παθῶν μας; Δυστυχῶς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καυχηθεῖ ὅτι ἡ σημερινή γενεὰ διατηρεῖ τὴν πρωτοχριστιανικὴ καθαρότητα στις σχέσεις μας με τὸ Θεό, τὸν συνάνθρωπο καὶ τὸν εαυτὸ μας.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔχει βαθιὰ πίστη, ἂν προσεύχεται ἀδιαλείπτως στον Τριαδικό Θεό, ἂν τηρεῖ τὴν γνήσια Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ παράδοση, ἂν μελετᾷ τὴν Ἁγία Γραφή, ἂν πορεύεται στὴ ζωὴ τοῦ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι θεσπίσθηκαν ἀπὸ τις Ἱερές Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας μας, τις Οἰκουμενικὲς καὶ τις Τοπικὲς, μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ πρόβλημα, τοσοῦτο τὸν βασανίζει καὶ τὸν ταλαιπωρεῖ.

Οἱ ἀρετὲς με τις ὁποῖες εἶναι προικισμένος ὁ ἄνθρωπος μποροῦν με τὴν πνευματικὴ ἀσκήση καὶ τὸν ἀόκνο ἀγῶνα τοῦ κάθε πιστοῦ νὰ ἀυξάνονται καὶ νὰ καρποφοροῦν, νὰ δίνουν πνευματικούς καρπούς, που κάνουν τὸν πιστό ἄνθρωπο κοινωνό τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πίστις χωρὶς τὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα καὶ τὰ πνευματικὰ ἔργα καταντᾷ νεκρή. Πίστη χωριζομένη ἀπὸ τὸν Χριστό εἶναι νεκρή. Ὁ Κύριος, ὅμως, ἠθέλε ἓνα μόνο πράγμα, γιὰ νὰ τελέσει τὸ θαῦμα. Νὰ ἀντικρίσει τὴν πίστη αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου πατέρα. Καὶ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς πατέρας, προικισμένος με τὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινοφροσύνης, ἀναγνώρισε τὴν ἔλλειψη που εἶχε στὴν υπάρχουσα πίστη τοῦ. Καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριο, νὰ τοῦ ἀυξήσει αὐτὴ τὴν πίστη. Τὸ θαῦμα ἐγένε.

Ο Κύριος μας διδάσκει ότι τον πόλεμο εναντίον των πονηρών δαιμόνων και τα ριζωμένα μας πάθη πρέπει να τα πολεμούμε με προσευχή επιμονή προς τον Θεό, ενισχυμένη με νηστεία, ώστε με την θεία δύναμη και ενίσχυση να βγαίνουμε νικητές και τροπαιοφόροι.

Να παρακαλούμε αδιάλειπτα να μας προσθέτει ο Κύριος πίστη στη ζωή μας «*Πρόσθεσ ημίν πίστιν*[\[7\]](#)», γιατί ελλοχεύει ο κίνδυνος να κλονίζεται με τα τελευταία γεγονότα που συμβαίνουν στον κόσμο η πίστη μας.

Παραπομπές:

[\[1\]](#)Μάρκου 9,19.

[\[2\]](#)Μάρκου 9,23.

[\[3\]](#)Μάρκου 9,24.

[\[4\]](#)Μάρκου 9,28.

[\[5\]](#)Ιωάννου Χρυσοστόμου, ΕΠΕ 11,298 και Χωρεπισκόπου Σαλαμίνας Βαρνάβα, «Διήλθεν ευεργετών και ιώμενος», Λευκωσία, 1999, σελ.244-252.

[\[6\]](#)Ματθαίου 17,20.

[\[7\]](#)Λουκά 17,5.

PERMANENTLY_REMOVED